

Arrest

nr. 244 727 van 24 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. JANSSENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 november 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT, die loco advocaten D. ANDRIEN en J. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 juni 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming te geven.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : K.

voornaam : K. S I

geboortedatum : 12.C4.1996

geboorteplaats : Rafah

nationaliteit : Palestina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 19/05/2020 werd door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1 1 °, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7. eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Ir uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 39/79, 62, en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van het evenredigheidsbeginsel, van het hoorrecht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"1. Eerste grief

Meneer K. heeft een cassatieberoep ingediend tegen Uw arrest nr. 235.916 van 19 mei 2020 tot afwijzing van zijn verzoek om internationale bescherming. De procedure is nog steeds in behandeling. Volgens artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie:

'Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden. Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen. Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen ".

De doeltreffendheid van het cassatieberoep vereist de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied, anders zou zijn beroep zonder voorwerp worden verklaard (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - arresten nr. 41.230 van 31 maart 2010 ; nr. 72.888 van 9 januari 2012 ; nr. 88.628 van 28 september 2012 ; nr. 155.126 van 22 oktober 2015 ; nr. 137.802 van 2 februari 2015 ; nr. 135.094 van 16 december 2014).

Indien de wet voorziet in een cassatieberoep en indien verzoeker gebruik heeft gemaakt van zijn recht om dit beroep in te stellen, moet de procedure kunnen worden voortgezet tot het einde ervan, hetgeen

de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied vereist, zoals erkend door de Belgische Staat zelf. Dit beroep moet effectief en eerlijk zijn, net als elk ander rechtsmiddel, anders wordt het onbestaand. Zoals advocaat-generaal Mengozzi in zijn conclusie van 15 juni 2017 schreef (zaak C- 181/16, Gnandi/ België):

‘90. Wat de periode betreft na het arrest van de RVV van 31 oktober 2014 en na de instelling van het administratieve cassatieberoep tegen dat arrest, zij eraan herinnerd dat het Hof in het arrest van 28 juli 2011, Samba Diouf (C -69/10, EU:C:2011:524), heeft gepreciseerd dat richtlijn 2005/85 niet oplegt dat in rechtspraak in twee instanties wordt voorzien, alsook dat het beginsel van doeltreffende rechterlijke bescherming een particulier een recht op toegang tot een rechter verleent en geen recht op meervoudige aanleg. (39)

91. Uit de bovenstaande overwegingen volgt evenwel dat ten aanzien van de asielzoeker geen terugkeerprocedure op grond van richtlijn 2008/115 kan worden ingeleid wanneer de wetgeving van een lidstaat in een dubbele aanleg voorziet en de asielzoeker toestaat op het grondgebied van die lidstaat te verblijven in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel in beroep of in cassatie.

Het arrest Gnandi spreekt zich niet uit over deze kwestie, maar bevestigt alleen dat het recht op een tweede jurisdictieniveau niet bestaat. Wat betreft de terugkeermaatregel tegen een asielzoeker en het georganiseerde beroep daartegen is het arrest Gnandi daarentegen zeer duidelijk (HvJ - arrest van 19 juni 2018, § 58):

“Hieruit volgt dat de in het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het beginsel van non-refoulement besloten liggende bescherming op het gebied terugkeerbesluiten en eventuele verwijderingsbesluiten, moet worden verzekerd door de persoon die om internationale bescherming verzoekt een recht toe te kennen op een doeltreffend beroep met van rechtswege schorsende werking bij ten minste één rechterlijke instantie” (in dezelfde zin - zien arrest van 18 december 2014, Abdida, C-562/13, EU:C:2014:2453, punten 52- 53 ; arrest van 17 december 2015, Tall, C-239/14, EU:C:2015:824, punten 57-58).

De Belgische wet voorziet echter niet in een beroep met automatische opschortende werking tegen een verwijderingsmaatregel tegen een asielzoeker (artikel 39/79 van de wet van 25 december 1980), aangezien de opschorting moet worden aangevraagd. Integendeel kan een cassatieberoep in bepaalde opzichten een opschortende werking hebben. Volgens artikel 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet:

«Art. 9bis §1 (...) De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik ? waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken (...).

Art. 9ter §2 (...) De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag»

Een ontvankelijke asielzoeker in cassatie die een aanvraag tot verblijf op grond van artikelen 9bis en 9ter van de wet wenst in te dienen, wordt dus gelijkgesteld met een asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing is geweest (in dezelfde zin, zien infra het arrest nr. 43/98 van 22 april 1998 van het Grondwettelijk Hof): hij hoeft geen identiteitsdocument voor te leggen en hoeft zich dus niet tot zijn autoriteiten te wenden om dit te verkrijgen. Zolang het cassatieberoep niet wordt afgewezen, wordt Meneer K. volgens de wetgever nog steeds beschouwd als een asielzoeker die geen contact kan onderhouden met de autoriteiten van het land waarvoor hij een vrees voor vervolging inroept. Hoe kan het gerechtvaardigd zijn dat een asielzoeker in cassatie daarentegen rechtstreeks kan worden gerepatriëerd naar zijn land van herkomst?

Volgens artikel 6 van de wet van 12 januari 2017 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen : « §1 (...) Tijdens de behandeling van het cassatieberoep is er slechts recht op materiële hulp nadat het cassatieberoep toelaatbaar is verklaard met toepassing van artikel 20. § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 ».

Volgens het wetsontwerp betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (Doc 51 2565/001): «Bovendien wordt gespecificeerd dat er opvang verstrekt wordt gedurende de periode tussen de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten en de

datum waarop het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State ingediend wordt. Deze oplossing, waarmee getracht wordt om de continuïteit van de hulp te waarborgen, is in overeenstemming met de rechtspraak van de arbeidsgerechten die het tegendeel strijdig achten met de geest van het arrest van het Arbitragehof van 22 april 1998. Om het beroep op rationele wijze te kunnen voorbereiden en uitoefenen, moet de betrokkene tijdens deze overgangperiode een menswaardig leven kunnen leiden. Indien hem hulp zou onzegd worden, zou dit een daadwerkelijk rechterlijk beroep in de weg staan en een onevenredige beperking vormen van het recht om beroep aan te tekenen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State ».

Volgens het arrest nr. 43/98 van 22 april 1998 heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat: « B.32. Evenwel, vermits de wetgever, om een einde te stellen aan uiteenlopende interpretaties, de term « definitief » door « uitvoerbaar » heeft vervangen, wordt de vreemdeling de maatschappelijke dienstverlening onzegd, zelfs indien hij een beroep tot vernietiging – al dan niet samen met een vordering tot schorsing - heeft ingesteld dat hangende zou zijn bij de Raad van State.

B. 33. Het staat aan het Hof te onderzoeken of een dergelijke bepaling niet discriminerend is in zoverre zij, ten nadele van een categorie van personen, inbreuk maakt op het recht op maatschappelijke dienstverlening en op het recht op het daadwerkelijk uitoefenen van een jurisdictioneel beroep.

B. 34. De procedureregels die voor de Raad van State van toepassing zijn, maken het mogelijk op korte termijn de vorderingen tot schorsing en de beroepen tot vernietiging te verwerpen die kennelijk onontvankelijk of kennelijk niet gegrond zouden zijn (artikelen 12 tot 15 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State: artikelen 93 en 94 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State). Een dergelijke procedure maakt het mogelijk binnen een termijn die korter is dan die welke is bepaald in de artikelen 11, 22, 58 en 59 van de wet van 15 juli 1996, de beroepen te verwerpen die als enig doel zouden hebben het voordeel van de maatschappelijke dienstverlening onterecht te verlengen.

B.35. Aangezien er een procedure bestaat om de dilatoire beroepen weg te werken, is het overdreven daarnaast nog te bepalen dat het recht op maatschappelijke dienstverlening wordt ontnomen aan alle asielzoekers van wie de vordering werd verworpen en die om die reden een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten, terwijl zij de met toepassing van artikel 63/3 van de wet genomen beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen voor de Raad van State hebben aangevochten.

B. 36. Gelet op de aard van de in het geding zijnde beginselen blijkt de aangevochten maatregel een onevenredige beperking in te houden van de uitoefening van de fundamentele rechten vermeld in B.33. Hij schendt derhalve de artikelen 10 en 11 van de Grondwet ».

Uit artikel 6 van de wet van 12 januari 2017 en het arrest nr. 43/98 blijkt dat: Het verzoek om internationale bescherming van een asielzoeker wordt pas definitief afgewezen nadat de Raad van State het in cassatie heeft afgewezen.

Tot het arrest van de Raad van State heeft hij opvang bij Fedasil. En dit in naam van de daadwerkelijke uitoefening van het recht op een gerechtelijk en doeltreffend rechtsmiddel, teneinde een onevenredige beperking van het recht om een beroep in te stellen bij de Raad van State te voorkomen.

In het domein van de opvang en de sociale bijstand, verleent een cassatieberoep bij de Raad van State verzoeker rechten die impliceren dat het cassatieberoep een opschortende werking heeft op elke uitzetting, om het recht op een effectief rechtsmiddel te garanderen. De asielprocedure wordt pas definitief vastgesteld wanneer de Raad van State een uitspraak heeft gedaan.

Bovendien, wanneer het CGVS beroep indient tegen een arrest van Uw Raad die het voordeel van de internationale bescherming toekent, schorst dit beroep de toekenning van het statuut.

De billijkheid, zoals voorgeschreven door artikel 47 van het Handvest, de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie en het beginsel van gelijkwaardigheid vereisen in dit geval dezelfde oplossing.

Ten slotte volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie : «Derhalve mogen de procesregels voor de vorderingen die worden ingediend ter bescherming van de rechten die de justitiabelen aan de rechtstreekse werking van het recht van de Unie ontnemen. Niet ongunstiger zijn dan die welke voor soortgelijke vorderingen naar nationaal recht gelden (gelijkwaardigheidsbeginsel), en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk maken (doeltreffendheidsbeginsel)» (arrest van 5 juni 2014, Kone e.a, C-557/12, EU:C:2014:13 7. punt 25 + arrest van 6 oktober 2015, Târçia, C 69/14. EU:C:2015:662, punt 27).

2. Tweede grief

Volgens artikel 3 van de EVRM en Artikel 4 van de Europese Handvest. «Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen».

Volgens artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie "Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld.

Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen".

Volgens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 moeten de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd en deze motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Overeenkomstig Artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet: En vertu de l'article 62 §2 de la loi sur les étrangers : «§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.».

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing met is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Volgens de bestreden beslissing: «Op 26/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 19/05/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen [...] Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 [...]: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig pass poort met geldig visum».

Echter heeft verzoeker ook een verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen ingediend op 20 december 2019. Ter beslissing van 13 februari 2020 heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken het verzoek ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Een beroep werd op 17 maart 2020 ingediend tegen deze beslissing. De procedure is nog lopende. Overeenkomstig Artikel 7, § 2, van Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijft verzoeker in het bezit van een attest van immatriculatie model A gezien het feit dat zijn verzoek ontvankelijk werd verklaard.

Eenzijds is de bestreden beslissing niet gerechtvaardigd, in strijd met de bovenstaande artikelen, in de zin dat ze beweert dat verzoeker op een illegaal wijze op het Belgische grondgebied verblijft terwijl het niet het geval is. In dit verband moet het hier worden opgemerkt dat Artikel 7 van de vreemdelingenwet in casu niet mocht worden toegepast.

Anderzijds is zijn procedure 9ter nog lopende, en als gevolg kon er geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker worden gegeven. De 9ter procedure is een procedure "ter plaatse", wat inhoudt dat de aanwezigheid van verzoeker op het Belgische grondgebied vereist en onontbeerlijk is. Daarom zou de terugkeer van verzoeker naar Griekenland in strijd zijn met het beginsel van non-refoulement en met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, alsook Artikel 47 van de Europese Handvest. De doeltreffendheid van het beroep voor Uw Raad vereist inderdaad de aanwezigheid van verzoeker

op het grondgebied, anders zou zijn beroep zonder voorwerp worden verklaard. Door niet met alle elementen van de zaak in kwestie rekening te houden, heeft de tegenpartij ook de zorgplicht geschonden.

3. Derde grief

Volgens het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Volgens de terugkeerrichtlijn: « De lidstaten dienen ervoor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van onderdanen van derde landen volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de EU moeten beslissingen die op grond van deze richtlijn worden genomen per geval vastgesteld worden en op objectieve criteria berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf.

De lidstaten dienen bij het gebruik van standaardformulieren voor besluiten in het kader van terugkeer, te weten terugkeerbesluiten, en, in voorkomend geval, besluiten met betrekking tot een inreisverbod of verwijdering, dat beginsel te eerbiedigen en alle toepasselijke bepalingen van deze richtlijn na te leven» (Overweging nr. 6).

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, met betrekking tot artikel 7 van de laatstgenoemde wet is de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen elke onderdaan van een derde land dat illegaal op het grondgebied verblijft uiteraard niet van toepassing als de daadwerkelijke terugkeer van een vreemdeling een schending inhoudt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM (Parl. St., 53, 1825/001, p. 17). Uit het voorgaande volgt dat als de tegenpartij, in sommige gevallen bepaald in artikel 7 van de wet, een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten aan een onderdaan van een derde land die op Belgisch grondgebied verblijft en die illegaal verblijft deze verplichting moet niet worden opgevat als zich er automatisch en onder alle omstandigheden aan op te leggen. Het onregelmatige karakter van het verblijf kan dus op zichzelf niet volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zender andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, op een zodanige manier dat de wederpartij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de wet (RvV, arresten nr. 116.003 van 19 december 2013, nr. 132 278 van 28 oktober 2014, nr. 130 604 du 30 september 2014, nr. 129 985 du 23 september 2014, nr. 126 851 van 9 juli 2014, ...).

Volgens de Raad van State (arrest nr. 234.164 van 17 maart 2016): « 11.... La compétence du requérant pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est, pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7. alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. Même dans ces hypothèses, le requérant n'est en effet pas tenu d'édicter un ordre de quitter le territoire s'il méconnaît les droits fondamentaux de l'étranger puisqu'aux termes de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée, qui transpose à cet égard l'article 5 de la directive, c'est « lors de la prise d'une décision d'éloignement » et non pas de « l'éloignement » lui-même - par hypothèse forcé -, que le ministre ou son délégué doit, le cas échéant, tenir « compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ». Cette thèse semble confortée par le considérant 6 de l'exposé des motifs de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 précitée qui indique notamment que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier ».

Artikel 62, lid 1, van de Vreemdelingenwet garandeert het recht om te worden gehoord. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie maakt het recht om te worden gehoord, voordat een beslissing dat zijn belangen kan schaden wordt genomen, wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is: « Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid

moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen »(HvJ, C-249/13, 11 december 2014, KhaidBoudjlida, §§ 34-37). De rechten van de verdediging zijn reeks regels die bedoeld zijn om een eerlijk en contradictoir debat te waarborgen, zodat elke partij de grieven en argumenten van haar tegenstander kan kennen en deze kan bestrijden.

Het principe van de tegenstrijdigheid heeft tot doel om, in het kader van debatten, de rechten van de verdediging te waarborgen. De niet-naleving ervan door de overheid vormt een belangrijke onregelmatigheid. Zoals het Hof van Justitie van de Europese Unie opmerkt: « Volgens vaste rechtspraak maken de rechten van de verdediging, die het recht om te worden gehoord en het recht op toegang tot het dossier omvatten, deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en verankerd zijn in het Handvest» (HvJ, M.G. v.Holland, C-383/13, 10 september 2013, par 32). In casu werd dit recht niet gegarandeerd door de verwerende partij. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS - arrest van 11 juni 2002, nr. 107.624). Volgens het arrest van de Raad van State nr. 216.987 van 21 december 2011: « Le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce ».

Dit hoofdbeginsel en deze supranationale en wettelijke bepalingen schrijven aan de tegenpartij voor en werkelijke verplichting: de tegenpartij moet een toekomstgericht globaal onderzoek van het dossier doen vóór een beslissing te nemen. De tegenpartij kan niet alleen de onregelmatigheid van het verblijf vast te stellen om de terugkeer te verplichten en de ingang te verboden.

in het arrest nr. 166.987 van 29 april 2016 heeft Uw Raad beoordeeld dat: « [...] les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi précitée du 15 décembre 1980, ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figurent notamment les droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucune mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues d'écarter la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait (en ce sens, voir notamment : C.E., arrêt n° 168 712 du 9 mars 2007) ».

Quod non in casu. De heer K. werd niet uitgenodigd om zijn mening te geven over zijn situatie terwijl ze elementen had te maken punten met betrekking tot zijn gezondheidstoestand.

Verzoeker heeft inderdaad nodig aan medische behandeling. Verzoeker lijdt aan de ziekte van Crohn. Zijn behandeling bestaat uit Imuran 25 en 50, Pantomecl 40, Spasnomen 40 en Movicol. Hij heeft ook nodige aan een gastro-enterologische opvolging. Dit behandeling is nodig voor het leven.

Uit beschikbare bronnen blijkt echter dat de gezondheidszorg in Griekenland sterk is verzwakt, waardoor de toegang tot de gezondheidszorg wordt gelimiteerd:

-Asylum Information Database, "Country Report: Greece" (Update 2018) (beschikbaar op: <https://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>): "Free access to health care for beneficiaries of international protection is provided under L 4368/2016 As mentioned in Reception Conditions: Health Care, in spite of the favourable legal framework, actual access to health care services is hindered in practice by significant shortages of resources and capacity for both foreigners and the local population, as a result of the austerity policies followed in Greece, as well as the lack of adequate cultural mediators. "The public health sector, which has been severely affected by successive austerity measures, is under extreme pressure and lacks the capacity to cover all the needs for health care services, be it of the local population or of migrants". Moreover, access to health is also impeded by obstacles with regard to the issuance of a Social Security Number (AMKA)" (p.190).

- Doctors without borders, 'Greece: three years of 'cruel, inhumane and cynical' treatment of migrants and refugees", 18 maart 2019 (beschikbaar op: <https://www.doctorswithoutborders.org/what-we-do/news-stories/news/greece-three-years-cruel-inhumane-and-cynical-treatment-migrants-and>): "Greece has become a dumping ground for the men, women, and children that the European Union has failed to protect, " said Emmanuel Goué, MSF head of mission in Greece. 'What was once touted as a 'refugee emergency' has given way to inexcusable levels of human suffering across the Greek islands and on mainland Greece. The EU and Greek authorities continue to rob vulnerable people of their dignity and

health, seemingly in an effort to deter others from coming. This policy is cruel, inhumane, and cynical, and it needs to end.”

- Reuters, “Refugees’ health problems in Greece mostly unmet: medical charity”, 3 oktober 2017 (beschikbaar op: <https://www.reuters.com/article/us-europe-migrantsgreece-health/refugees-health-problems-in-greece-mostly-unmet-medical-charity/USKCN1C81KW>): “Refugees and migrants in Greece receive little or no medical care for most health problems they face and fewer than half of those pregnant had access to maternal care, aid group Doctors of the World said on Tuesday. (...) Doctors of the World interviewed over 14,000 women treated at its clinics in Greece over three years and found fewer than 47 percent had access to antenatal care before it intervened. It also found as many as 72 percent of the health problems refugees faced were treated “inadequately or not at all. While most countries offer new arrivals some kind of medical screening, the quality was “questionable and overlooked mental health problems, the charity said. Often, women did not seek medical care because they were unaware of their rights, they found the healthcare system too complex or they were afraid of being arrested or discriminated against. Limited resources and lack of access to services such as translators also posed practical obstacles ».

De bestreden beslissing bevat geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden.

Door geen rekening te houden met de gezondheidstoestand van de heer K., heeft de verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden, alsook zijn zorgvuldigheidsplicht en het recht om gehoord te worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing betwist voert zij in feite de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet of het evenredigheidsbeginsel schendt. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar verder zal blijken dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij geen asielzoeker is in cassatie die een aanvraag tot verblijf op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet wenst in te dienen. De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van de verzoekende partij werd immers al als ontvankelijk, maar ongegrond beoordeeld door de verwerende partij. Dat de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep heeft ingediend bij de Raad doet hieraan niets af. De verzoekende partij bevindt zich dus niet in dezelfde situatie als diegene die hij aanhaalt en waarbij een asielzoeker in cassatie een aanvraag 9ter wenst in te dienen. Verder betreft de huidige zaak geen zaak over het recht op opvang van de verzoekende partij. Of een cassatieberoep in de asielpprocedure al dan niet schorsend werkt voor wat betreft het recht op opvang of het recht om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter in te dienen, doet in casu dan ook niet ter zake. Verder gaat het in het huidige geding evenmin over de vraag of de verzoekende partij in zijn asielpprocedure al dan niet over het recht op een doeltreffende voorziening in rechte beschikt zoals voorzien in artikel 47 van het Handvest. Het huidige geding betreft enkel het beroep tot schorsing en nietigverklaring dat door de verzoekende partij werd ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) van 12 juni 2020. De verzoekende partij poogt met het aanhalen van ‘de billijkheid’ en de beginselen van gelijkheid en non-discriminatie en de ‘gelijkwaardigheid’ de Raad te overtuigen van het feit dat een cassatieberoep in de asielpprocedure schorsend zou moeten werken in alle andere dan door de verzoekende partij expliciet aangehaalde procedures, maar zij maakt dit helemaal niet aannemelijk. Zij maakt niet aannemelijk dat de wetgever er in heeft voorzien dat een dergelijk cassatieberoep schorsend zou werken voor wat betreft een bevel om het grondgebied te verlaten, noch dat het in casu zou gaan om gelijkaardige gevallen als in de door haar expliciet aangehaalde gevallen van de wens om een aanvraag 9bis of 9ter in te dienen of het recht op opvang.

In het arrest van de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de zaak Gnandi (HvJ C-181/16, Sadikou Gnandi/Belgische Staat, 19 juni 2018, punt 42 en 67), werd verder uitdrukkelijk gesteld dat een terugkeerbesluit kan worden vastgesteld van zodra het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de beslissingsautoriteit – in eerste instantie dus de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - ten aanzien van een onderdaan van een derde land, zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep. Dergelijke waarborg wordt volgens het Hof geboden door artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet omdat aan de persoon die om internationale bescherming verzocht heeft, het recht wordt toegekend om tijdens de beroepstermijn en tijdens het onderzoek van het beroep, op het Belgische grondgebied te verblijven. In casu werd de asielaanvraag van de verzoekende partij niet alleen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, maar eveneens door de Raad zelf afgewezen, namelijk bij arrest nr. 235 916 van 19 mei 2020 zoals de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt. Aldus werd voldaan aan de voorwaarden gesteld door het arrest Gnandi.

Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt ten slotte het volgende:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze

verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort."

In het geval dat de verzoekende partij zich nog in de asielprocedure zou bevinden, wat sensu stricto weliswaar niet het geval is gezien het arrest nr. 235 916 van de Raad van 19 mei 2020 waarbij de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, dan zou artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat tijdens de asielprocedure wel degelijk een verwijderingsmaatregel kan worden genomen, maar dat de uitvoerbaarheid ervan wordt opgeschort in afwachting van een beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming.

Het eerste onderdeel van het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

In een tweede onderdeel van haar enig middel voert de verzoekende partij aan dat zij een verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen heeft ingediend op 20 december 2019. Bij beslissing van 13 februari 2020 heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken het verzoek ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Een beroep werd volgens de verzoekende partij op 17 maart 2020 ingediend tegen deze beslissing. De procedure is volgens de verzoekende partij nog lopende. Overeenkomstig artikel 7, § 2, van Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, blijft de verzoekende partij volgens haar in het bezit van een attest van immatriculatie model A gezien het feit dat haar verzoek ontvankelijk werd verklaard.

Enerzijds is de bestreden beslissing volgens de verzoekende partij niet gerechtvaardigd, en in strijd met de bovenstaande artikelen, in de zin dat ze beweert dat de verzoekende partij illegaal op het Belgische grondgebied verblijft terwijl het niet het geval is. In dit verband moet het hier worden opgemerkt dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet in casu niet mocht worden toegepast.

Anderzijds is zijn procedure 9ter nog lopende, en als gevolg kon er geen bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker worden gegeven. De 9ter procedure is een procedure "ter plaatse", wat inhoudt dat de aanwezigheid van verzoeker op het Belgische grondgebied vereist en onontbeerlijk is. Daarom zou de terugkeer van verzoeker naar Griekenland in strijd zijn met het beginsel van non-refoulement en met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, alsook met artikel 47 van de Europese Handvest. De doeltreffendheid van het beroep voor de Raad vereist inderdaad de aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied, anders zou zijn beroep zonder voorwerp worden verklaard. Door niet met alle elementen van de zaak in kwestie rekening te houden, heeft de tegenpartij ook de zorgplicht geschonden.

De Raad herinnert eraan dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Het feit dat de verzoekende partij een beroep heeft ingediend bij de Raad tegen de beslissing tot ontvankelijkheid maar ongegrondheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet verhindert dan ook niet dat de verwerende partij de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven. De Raad verwijst opnieuw naar artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat de verzoekende partij, wanneer zij voorlopig op het grondgebied mag blijven, niet gedwongen kan verwijderd worden omdat de verwijderingsmaatregel dan wordt opgeschort. Dit is dus het geval indien de verzoekende partij terugvalt op een ontvankelijke aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en in het bezit wordt gesteld van een attest van immatriculatie. De verzoekende partij stelt zelf dat zij in het bezit blijft van een attest van immatriculatie model A aangezien haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard, en zij bevindt zich dan ook in een geval zoals voorzien in artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder ook vast dat het feit dat de verzoekende partij in het bezit gesteld wordt van een attest van immatriculatie niet betekent dat zij over enig verblijfsrecht beschikt, maar enkel dat zij op het grondgebied wordt gedoogd zolang haar aanvraag wordt onderzocht. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij over enig verblijfsrecht in België zou beschikken, en maakt dan ook evenmin aannemelijk dat de verwerende partij in casu geen toepassing mocht maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist overigens niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld.

Het tweede onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

In een derde onderdeel van haar enig middel voert de verzoekende partij aan dat het onregelmatige karakter van het verblijf volgens haar op zichzelf niet kan volstaan om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen zonder andere factoren, voornamelijk in verband met de schending van de grondrechten die worden gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM, ook in aanmerking te nemen, en dit op een zodanige manier dat de verwerende partij niet een bepaalde beoordelingsvrijheid wordt ontzegd en niet kan vertrouwen op een volledig verbonden bevoegdheid bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62, lid 1 van de Vreemdelingenwet garandeert volgens de verzoekende partij verder het recht om te worden gehoord. In casu werd dit recht volgens de verzoekende partij niet gegarandeerd door de verwerende partij. De verzoekende partij werd volgens haar niet uitgenodigd om haar mening te geven over haar situatie terwijl ze elementen had kunnen aanbrengen die te maken hebben met haar gezondheidstoestand. Zij heeft volgens haar inderdaad nood aan medische behandeling. Zij lijdt aan de ziekte van Crohn. Haar behandeling bestaat uit Imuran 25 en 50, Pantomed 40, Spasnomen 40 en Movicol. Zij heeft volgens haar verder ook nood aan een gastro-enterologische opvolging. Dit is een behandeling die volgens haar levenslang nodig is. Uit beschikbare bronnen blijkt volgens de verzoekende partij echter dat de gezondheidszorg in Griekenland sterk is verzwakt, waardoor de toegang tot de gezondheidszorg wordt gelimiteerd. De bestreden beslissing bevat volgens haar geen belangenafweging, terwijl er in de onderhavige zaak bijzondere omstandigheden zijn waarmee de tegenpartij rekening had moeten houden. Door geen rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden, alsook de zorgvuldigheidsplicht en het recht om gehoord te worden.

De Raad wijst er op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. Uit de navolgende bespreking zal blijken dat zij dit niet aannemelijk maakt.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Zoals gezegd betwist de verzoekende partij niet dat zij niet beschikt over een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Voornoemde bepaling laat de verwerende partij wel degelijk toe om de verzoekende partij in dit geval een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De verzoekende partij haalt aan dat het hier niet om een gebonden bevoegdheid gaat, en de verwerende partij moet rekening houden met haar grondrechten zoals onder meer bepaald in de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De verzoekende partij verwijst verder naar haar aanvraag 9ter. De Raad volgt de verzoekende partij op dit punt. Uit de bespreking van de vorige onderdelen van het enig middel is echter gebleken dat de verwerende partij de verzoekende partij wel degelijk een bevel om het grondgebied te verlaten mocht afgeven. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet verhindert echter de uitvoering ervan zolang de aanvraag van de verzoekende partij in behandeling is en zolang zij in het bezit gesteld is van een attest van immatriculatie. De verzoekende partij stelt zelf dat zij in het bezit blijft

van een dergelijk attest van immatriculatie. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verder had moeten motiveren omtrent de argumenten die betrekking hebben op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt verder geen formele motiveringsplicht in, en de verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij uitdrukkelijk over haar gezondheidstoestand had moeten motiveren in de bestreden beslissing, zeker in het licht van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Om dezelfde reden maakt de verzoekende partij de schending van de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in dit kader niet aannemelijk.

Het derde onderdeel van het enig middel is niet gegrond.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU